

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

31 mai 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

președinte - Petru Ursache,

judecătorii - Constantin Alerguș, Vladimir Timofti, Ghenadie Nicolaev, Petru Moraru,

a judecat fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Formusatii Andrei, de inculpatul Iepure Vitalie și avocatul acestuia Banaru Vadim, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 22 octombrie 2015, în cauza penală în privința lui

Iepure Vitalie Anatolie, născut la 09.07.1981, originar și domiciliat în s. Vrancești, r-nul Sîngerei

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 22.03.2012 - 27.01.2014;

instanța de apel: 19.02.2014 - 22.10.2015;

instanța de recurs: 14.01.2016 - 31.05.2016.

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală legal executată.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Fălești din 27 ianuarie 2014, Iepure V. a fost achitat de sub învinuirea de săvârșire a infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, din motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii imputate, cu reabilitarea inculpatului.

2. De către organul de urmărire penală Iepure V. fost învinuit de faptul că la 24.12.2010, în jurul orei 14³⁰, deplasându-se la volanul automobilului de marca/model "MERCEDES BENZ E200", cu n/î W 10816 W, pe traseul Brest - Chișinău - Odessa, în direcția mun. Chișinău, în apropiere de s. Mărăndeni, r-nul Fălești, la km 738 + 620 m, contrar prevederilor pct. 39. 1), 40. 1), 69. lit. g) al Regulamentului circulației rutiere, a încetinit viteza, a intrat parțial pe acostament, a oprit automobilul, apoi a început efectuarea manevrei de întoarcere la 180⁰ în direcția opusă, intersectînd marcajul rutier longitudinal - *linia îngustă continuă*, încălcarea căreia este interzisă prin prevederile aceluiași Regulament, moment în care automobilul condus de Iepure V. fiind în mișcare se afla perpendicular traseului, acesta a fost tamponat frontal în partea lateral stîngă de către automobilul de marca/model "AUDI Q7", cu n/î C RN 021, condus de către Railean E., care în acel moment, era în proces de efectuare a manevrei de depășire. În rezultatul impactului, pasagerului din automobilul "MERCEDES BENZ E200", situat pe

bancheta din spate din partea stîngă, Vîlcu I. i-au fost cauzate *vătămări grave* a integrității corporale, în urma cărora a decedat pe loc, pasagerului aceluiasi automobil care se afla pe bancheta din spate din partea dreaptă Iepure A. i-au fost cauzate *vătămări medii* a integrității corporale, iar șoferul Iepure V., s-a ales cu *vătămări ușoare* a integrității corporale.

2.1. Instanța de fond cercetînd probele prezentate de părți, ținînd cont de poziția și argumentele părții acuzării și a părții apărării, a conchis că, învinuirea înaintată lui Iepure V. nu și-a găsit confirmare și acțiunile acestuia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii imputate, or în timpul tamponării automobilul de marca/model "MERCEDES BENZ E200", condus de către inculpat, staționa pe banda de sens opus deplasării automobilului de marca/model "AUDI Q7", condus de către Railean E. în timpul efectuării manevrei de întoarcere și după efectuarea acesteia inculpatul nu a creat obstacole altor participanți la trafic.

3. Împotriva sentinței au declarat apeluri procurorul și partea vătămată Railean E., care au solicitat:

- *procurorul*, casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărîri de condamnare a lui Iepure V. în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

În motivarea apelului declarat, procurorul a invocat următoarele argumente:

- vinovăția inculpatului este dovedită integral prin materialele cauzei penale și prin declarațiile părții vătămate și a martorilor, relatate atît în cadrul urmăririi penale cît și în ședința de judecată precum și prin probele scrise anexate la materialele cauzei;

- instanța de fond neîntemeiat a concluzionat că prin ordonanța din 06.07.2011 urmărirea penală a fost reluată după încetarea acesteia sau după clasarea cauzei penale, facînd trimitere la art. 287 alin. (1) și (4) Cod de procedură penală, or în speță urmărirea penală a fost reluată, pentru completarea urmăririi penale, după ce uneia din părți, reprezentantului legal al victimei Vîlcu I., i-a fost anunțat despre terminarea urmăririi penale, în aceste condiții, urmărirea penală poate fi reluată de către procurorul care exercită nemijlocit sau conduce urmărirea penală;

- în hotărîrea adoptată, instanța de judecată, eronat a menționat că, un procuror egal în grad a anulat ordonanța altui procuror, privind recunoașterea în calitate de parte vătămată a lui Iepure V., inversînd de fapt evenimentele, pe cînd în realitate, ultimul a fost recunoscut în calitate de parte vătămată de către organul de urmărire penală al CPR Fălești și nu de către procuror (după cum a reținut instanța), fără a scoate în evidență faptul că, această ordonanță a fost adoptată peste 3 zile după pornirea urmăririi penale, condiții în care, organul de urmărire penală al CPR Fălești încă nu dispunea de probe suficiente care obiectiv ar fi reflectat circumstanțele accidentului rutier și care ar fi demonstrat vinovăția unuia dintre participanții la trafic.

- instanța de judecată, și-a întemeiat sentința pe prima parte a raportului de expertiză auto-tehnic nr. 778, din 31.05.2011, evitînd să rețină și celelalte concluzii;

- în cadrul cercetării judecătorești inculpatul a relatat că, în momentul tamponării automobilul său nu se afla în mișcare și se afla sub un unghi de 30° față de traseu, însă conform concluziei expertizei traseologice, în momentul tamponării, automobilul de marca/model "MERCEDES BENZ E200", se afla în mișcare și tamponarea a avut loc frontal și nu sub un oarecare unghi. Prin urmare, se constată că sunt plauzibile declarațiile părții vătămate și martorilor Railean S. și Railean M. care au comunicat că automobilul de marca/model "MERCEDES BENZ E200", a început brusc a face manevra de întoarcere la 180°, chiar în fața automobilului lor și la momentul tamponării se afla în mișcare perpendicular traseului.

- *partea vătămată Railean E.*, casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de condamnare a lui Iepure V. conform învinuirii formulate, cu aplicarea unei pedepse în limitele sancțiunii normei respective.

În motivarea apelului partea vătămată a invocat următoarele argumente:

- la judecarea cauzei instanța s-a comportat vădit părtinitor, încălcând principiul contradictorialității procesului penal, manifestându-se în favoarea apărării, iar poziția acuzării fiind lăsată fără apreciere;

- în partea descriptivă a sentinței, instanța a omis să expună motivele respingerii probelor aduse de acuzare și anume faptul încălcării de către inculpat a prevederilor Regulamentului circulației rutiere, pct. 39. 1), 40. 1), 69. lit. g), încălcând în acest mod prevederile art. 394 alin. (3) pct. 2) Cod de procedură penală;

- instanța, la evaluarea credibilității declarațiilor părții vătămate Railean E. și a martorilor Railean S. și Raileana M., a reținut că acestea urmează a fi apreciate critic, or aceste persoane se află în relație de rudenie, totodată, instanța de judecată nu a luat în considerație relația de rudenie între inculpat și tatăl său, precum și cu prietena sa cu care a declarat că deja concubinează în comun, reținând ca veridice declarațiile acestora;

- instanța a pus la îndoială concluziile expertului criminalist privind aflarea în mișcare a automobilului de marca/model "MERCEDES BENZ E200", în timpul impactului, practic perpendicular, dându-i o apreciere critică;

- instanța, contrar prevederilor art. 101 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, nu a apreciat probele acuzării sub nici un aspect, cu atât mai mult, nu le-a coroborat în vederea unei examinări în ansamblu și în mod obiectiv;

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți, din 22 octombrie 2015, au fost admise apelurile declarate, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Iepure V. a fost condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani, iar conform prevederilor art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 2 ani.

Acțiunea civilă înaintată de succesorul părții vătămate, Vîlcu A., a fost admisă parțial, fiind dispusă încasarea din contul lui Iepure V. a sumei de 50 000 lei, cu titlu de prejudiciu moral cauzat prin infracțiune.

Acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Railean V. a fost admisă în principiu, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor cuvenite să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

5. Instanța de apel a constatat fapta incriminată lui Iepure V., stabilită prin rechizitoriu, concluzionînd că probele prezentate de partea acuzării și anume: *declarațiile*: - martorilor: Railean M., Railean S. relatate în cadrul ședințelor de judecată în instanța de fond și apel; părții vătămate Railean E. relatate în cadrul ședinței de judecată în instanța de fond; precum și prin *materialele cauzei*: - procesul-verbal de cercetare la fața locului din 24.12.2010 (f.d. 12-24, vol. I); - procesul-verbal de examinare a automobilului de marca/model "MERCEDES BENZ E200", cu n/î W 10816 W, din 24.10.2010 (f.d. 29-35, vol. I); - procesul-verbal de examinare a automobilului de marca/model "AUDI Q7", cu n/î C RN 021 din 24.10.2010 (f.d. 37-42, vol. I); - informația prezentată de către Serviciul Hidrometeorologic de Stat, bazată pe datele stației meteorologice Fălești (f.d. 58-59, vol. I); - raportul de expertiză medico - legală nr. 172, din 25.12.2010 (f.d. 64-65, vol. I); - raportul de expertiză medico-legală nr. 11D, din 27.01.2011 (f.d. 83, vol. I); - procesul-verbal de efectuare a experimentului din 28.02.2011 (f.d. 44, vol. I); - procesul-verbal de efectuare a experimentului din 25.03.2011 (f.d. 177- 181, vol. I); - raportul de expertiză auto-tehnică nr. 778, din 31.05.2011 (f.d. 196-199, vol. I); - procesul-verbal de efectuare a experimentului din 26.10.2011 (f.d. 43, vol. II); - raportul de expertiză traseologică de transport nr. 2695, din 15.12.2011 (f.d. 51-60, vol. II), confirmă vinovăția acestuia în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal.

Instanța de apel a menționat că, soluția instanței de fond prin care inculpatul Iepure V. a fost achitat din motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii imputate, este neîntemeiată și contravine bazei probante existente pe cauză, cercetată în instanța de apel la demersul părții acuzării, care nu a fost pe deplin verificată și apreciată la justa valoare.

Instanța de apel menționat că potrivit raportului de expertiză auto-tehnică nr. 778, din 31.05.2011, dacă șoferul automobilului de marca/model "MERCEDES BENZ E200", din momentul începerii manevrei de întoarcere și pînă la momentul tamponării a cheltuit (a avut nevoie) de 1,7 secunde, atunci reieșind din datele inițiale indicate în ordonanța de numire a expertizei, în momentul începerii de către șoferul automobilului de marca/model "MERCEDES BENZ E200", a manevrei de întoarcere șoferul automobilului de marca/model "AUDI Q7", nu a avut posibilitatea tehnică să evite tamponarea cu automobilul de marca/model "AUDI Q7" aplicînd frînarea.

Totodată, potrivit raportului de expertiză traseologică de transport nr. 2695 din 15.12.2011, în momentul inițial de tamponare a automobilelor de marca/model "AUDI Q7" și "MERCEDES BENZ E200", acestea s-au aflat sub un unghi de aproximativ 90°, unul față de altul. Reieșind din caracterul și direcția deformărilor automobilului de marca/model "MERCEDES BENZ E200", precum și direcția deformărilor la automobilul de marca/model "AUDI Q7", în momentul tamponării

automobilul de marca/model "MERCEDES BENZ E200" se afla în mișcare, deplasându-se din dreapta spre stînga, față de automobilul de marca/model "AUDI Q7", adică înainte pe direcția sa de deplasare.

În așa mod, raportul de expertiză traseologică combate versiunea părții apărării, declarațiile inculpatului, părții vătămate Iepure A. și martorului Lupașcu A., precum că în momentul tamponării automobilul de marca/model "MERCEDES BENZ E200", nu se afla în mișcare și că acesta a staționat pe loc o anumită perioadă de timp. Totodată acest raport de expertiză confirmă veridicitatea declarațiilor părții vătămate Railean E. și a martorilor Railean S. și Railean M., care au relatat că automobilul de marca/model "MERCEDES BENZ E200", a început brusc a face manevra de întoarcere la 180°, chiar în fața automobilului lor și la momentul tamponării se afla în mișcare perpendicular traseului.

Prin urmare, instanța de apel a conchis că, cele invocate supra confirmă în afara oricărui dubiu, că inculpatul Iepure V. a încălcat prevederile pct. 39. 1), 40. 1), 69. lit. g) al Regulamentului circulației rutiere.

Cu referire la afirmația apărării, precum că raportul de expertiză traseologică din 15.12.2011, s-a făcut cu încălcarea prevederilor Codului de procedură penală, fiind încălcat principiul egalității armelor și principiul contradictorialității, instanța de apel la fel a considerat ca nefondată, or partea apărării nici în ședința instanței de fond, nici în cea de apel nu a solicitat efectuarea unei alte expertize. Cercetarea judecătorească a avut loc în ambele instanțe, fiind cercetate probele solicitate, inclusiv și cele propuse de partea apărării și prin urmare, în ședințele judiciare ultima nu a solicitat numirea altei expertize, fiind de acord cu baza probantă existentă.

La stabilirea categoriei și măsurii de pedeapsă, instanța de apel, în conformitate cu prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, a ținut cont de gradul prejudiciabil și pericolul social al infracțiunii, de persoana inculpatului Iepure V., de circumstanțele cauzei, care atenuează sau agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra vinovatului, concluzionînd că inculpatul poate fi corectat fără a fi privat de libertate, fiindu-i suspendată condiționat pedeapsa închisorii pe un termen de probă.

Cu referire la prejudiciul moral solicitat de succesorul părții vătămate Vilcu A. în mărime de 500 000 lei, instanța de apel a conchis, că acesta este unul exagerat, motiv din care a fost dispusă admiterea parțială, în mărime de 50 000 lei.

Totodată, instanța de apel a admis în principiu acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Railean E., urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor convenite să se pronunțe instanța civilă, or potrivit art. 387 alin. (3) Cod de procedură penală, în cazuri excepționale cînd, pentru a stabili exact suma despăgubirilor convenite părții civile, ar trebui amînată judecarea cauzei, instanța poate să admită, în principiu, acțiunea civilă, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor convenite să hotărască instanța civilă.

6. Împotriva decizie instanței de apel declară recursuri ordinare, procurorul, inculpatul Iepure V. și avocatul acestuia Banaru V., care solicită:

- *procurorul*, invocînd temei de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, casarea acesteia în latura stabilirii pedepsei și pronunțarea unei noi hotărîri prin care Iepure V. să fie condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis și excluderea prevederilor art. 90 Cod penal.

În motivarea recursului, *procurorul* menționează că la numirea și stabilirea pedepsei, de către instanța de apel nu au fost respectate criteriile generale de individualizare a pedepsei, fapt ce a condus la stabilirea lui Iepure V. a unei pedepse cu suspendare condiționată a executării închisorii, care ar indica la ineficiența legii penale în raport cu restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni atît din partea condamnaților, cît și a altor persoane, ceea ce ar conduce, în final, la neatingerea scopului pedepsei penale, or instanța de apel, apreciind și aplicînd eronat prevederile art. 90 Cod penal, nu a luat în considerație comportamentul inculpatului în cadrul urmăririi penale și examinării cauzei în instanțele de judecată.

Totodată, atît pe parcursul urmăririi penale, cît și în instanțele de judecată, inculpatul a avut un comportament disprețuitor și batjocoritor în privința părților vătămate, negînd comiterea infracțiunii imputate și, din contra, a învinuit-o nefondat pe Răilean E. de comiterea acesteia.

- *inculpatul Iepure V. și avocatul acestuia, Banaru V.*, invocînd temei de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, casarea acesteia și menținerea în vigoare a sentinței.

În motivarea recursului, recurenții invocă următoarele argumente:

- în decizia contestată nu sunt redată declarațiile martorilor oculari, care nu au fost verificate de către instanța de judecată prin citirea lor, la fel nefiind reflectat și conținutul procesului-verbal de efectuare a experimentului din 28.02.2011 (f.d. 44 vol. I);

- hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția;

- probele examinate în instanța de fond, prin care s-a demonstrat că în acțiunile inculpatului nu sunt prezente elementele constitutive ale infracțiunii imputate, nu au fost examinate în instanța de apel;

- în ședințele de judecată din cadrul instanței de apel nu au fost date citirii procesele-verbale de audiere a martorilor oculari (Gore Iv., Rotari V., Toderica Ed., Lupașcu S., Ionița V. și Tîrsîna Iv.), audiați în instanța de fond;

- instanța de apel era obligată să adopte soluția doar pe probele verificate în ședința de judecată;

- la judecarea cauzei în instanța de apel, nu și-a găsit confirmarea încălcarea de către Iepure V. a prevederilor pct. 39. 1) și art. 69 lit. g) al Regulamentului circulației rutiere, deoarece probele acumulate la faza de urmărire penală și cele cercetate în instanța de judecată denotă contrariu;

- potrivit procesului-verbal de cercetare la fața locului și schiței accidentului rutier, rezultă că tamponarea a avut loc pe partea opusă direcției de deplasare a

automobilului de marca/model "AUDI Q7", partea vătămată Răilean E. fiind de acord cu schema dată (f.d. 12-24 vol. I);

- potrivit procesului-verbal, de audiere a martorului Lupașcu A. în instanța de judecată, aceasta a relatat că în momentul impactului automobilul de marca/model "MERCEDES BENZ E200", se afla pe loc (f.d. 39, vol. III), iar potrivit procesului-verbal de audiere a părții vătămate Iepure A., acesta a relatat că, au mers pe marginea omătului, m-am uitat în oglinda din partea dreaptă și nu am văzut lumină de mașină, continuând deplasarea cu viteză mică Vitalie a semnalizat întoarcerea (f.d. 66, vol. III);

- potrivit procesului-verbal de audiere a inculpatului, ultimul a relatat că, după ce a efectuat întoarcerea și în timp ce se afla pe banda Chișinău - Fălești, la o distanță de 250 - 350 m, lângă pod a văzut cum vine cu viteză foarte mare automobilul de marca/model "AUDI Q7". La început se deplasa pe ambele benzi, apoi a trecut pe banda pe care se afla el. La distanța de 150 m pînă la dînsul era deja pe banda lui. La momentul impactului se aflam în poziție diagonală;

- declarațiile părții-vătămate Răilean E. și a martorilor Răilean M. și Railean S. urmează a fi apreciate critic, deoarece acestea sunt contradictorii;

- potrivit răspunsului Serviciului Hidrometeorologic din 17.01.2011, la 24.12.2010, în regiunea r-lui Fălești, a fost semnalizat ghețuș, temperatura aerului a fost 1,2 C iar vizibilitatea era de la 200-500 m, iar în altă perioadă a zilei pînă la 1 km;

- potrivit declarațiilor martorilor: Lupașcu A., Lupașcu S., Tîrșină Iv., inculpatului Iepure V. și părții vătămate Iepure A., în ziua impactului era puțină ceață, însă vizibilitatea era foarte bună;

- potrivit tabelului fotografic (f.d. 130 vol. III, pozele: 2, 13-16), se vede destul de bine că partea stîngă - față, este mai deteriorată decît partea dreaptă - față a automobilului de marca/model "AUDI Q7", astfel aripa dreaptă-față este practic fără deformări, cînd cea din partea stîngă este mai deformată, inclusiv și capota automobilului menționat;

- declarațiile martorilor apărării demonstrează faptul că inculpatul a întreprins toate măsurile pentru a efectua manevra de întoarcere;

- prin raportul de expertiză din 19.04.2011 (f.d. 196-199), a fost imposibil de stabilit viteza cu care se deplasa automobilul de marca/model "AUDI Q7";

- accidentul s-a produs ca urmare a ieșirii pe contrasens a automobilului de marca/model "AUDI Q7";

- inițial inculpatul a fost recunoscut ca "parte vătămată", iar Railean E. ca "bănuită", iar ulterior recunoscută și în calitate de "învinită", însă printr-un mod ilegal, a fost scoasă de sub urmărirea penală, iar Iepure V. a fost recunoscut în calitate de "învinit", în cauza dată;

- inculpatului i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil prescris la art. 6 CoEDO, or instanța de apel nu este în drept să pronunțe o hotărîre de condamnare, bazîndu-se exclusiv pe dosarul din prima instanță, care conține depozițiile martorilor și declarațiile inculpatului, același dosar, în temeiul căruia fusese achitat

în primă instanță (*cauzele Popovici vs. Moldova din 07.11.2007, Dănila vs. România din 08.03.2007 și Mischie vs. România 16.09.2014*).

6.1. Asupra recursului declarat de inculpatul Iepure V. și avocatul acestuia Banaru V. a depus referință acuzatorul de stat, care pledează pentru inadmisibilitatea acestuia, din motiv că potrivit prevederilor art. 430 Cod de procedură penală, recurentul este obligat să indice temeiurile prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, în ce constă problema de drept de importanță generală abordată în cauză și care este eroarea de drept comisă de instanță ce duce la casarea hotărârii. Astfel, recurentul solicită reaprecierea probelor considerând că nu au fost respectate prevederile art. 101 Cod de procedură penală.

Din materialele cauzei rezultă că la examinarea cauzei în instanța de apel s-a dat eficiență prevederilor art. 93-101, 26, 27 Cod de procedură penală și în baza probelor acumulate just s-a reținut starea de fapt și de drept, fiind încadrate acțiunile inculpatului în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal.

7. Judecând recursurile ordinare declarate în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul inculpatului și avocatului acestuia urmează a fi respins, iar cel al acuzatorului de stat urmează a fi admis, din următoarele considerente.

7.1. Referitor la recursul inculpatului și avocatului acestuia.

Drept temei pentru recurs inculpatul și avocatul acestuia invocă prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, totodată semnalând și pct. 15) a aceleiași norme procesual penale, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, nu au fost întrunite elementele infracțiunii și instanța de judecată internațională, prin hotărâre pe un alt caz, a constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului care poate fi reparată și în această cauză.

Colegiul constată că motivele invocate de recurenți nu sînt aplicabile din punct de vedere al prezenței erori de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

Conform art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, poate administra, la cererea părților orice probe noi și poate da o nouă apreciere probelor din dosar.

Ținînd seama de aceste prevederi, Colegiul penal constată că instanța de apel în drept și, de fapt, întemeiat a dat o nouă apreciere, alta decît cea făcută de prima instanță, probelor cauzei, motivîndu-și detaliat și clar soluția adoptată, expunîndu-se argumentat din care motive a ajuns la concluzia de vinovăție a inculpatului Iepure V. în comiterea infracțiunii incriminate.

Sub aspectul situației de „neîntrunire a elementelor infracțiunii”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile (inacțiunile) acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu

este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea).

Colegiul penal reține că instanța de apel, în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală, pe care suplimentar și minuțios le-a cercetat în ședința de judecată, audiind inculpatul, părțile vătămate cât și succesorul părții vătămate și verificând probele materiale, le-a dat o apreciere justă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, încadrarea juridică a acțiunilor acestuia fiind justă.

Din conținutul deciziei rezultă că această concluzie s-a tras avînd în vedere *declarațiile*: inculpatului Iepure V., a părții vătămate Iepure A., Railean E. (date în cadrul ședinței instanței de fond), succesorului legal al părții vătămate Vîlcu A. și a martorilor Lupașcu A., Railean M. și Railean S., precum și *materialele cauzei*: - procesul-verbal de cercetare la fața locului și schema acestuia, prin care se confirmă poziția unităților de transport accidentate și locul tamponării acestora, în coraport cu carosabilul (f.d. 12-28, vol. I); - procesul-verbal de examinare a automobilului de marca/model "MERCEDES BENZ E200", cu n/î W 10816 W din 24.10.2010, conform căruia la acesta s-au constatat un șir de defecțiuni exterioare (f.d.29-35, vol. I); - procesul-verbal de examinare a automobilului de marca/model "AUDI Q7", cu n/î C RN 021, din 24.10.2010, conform căruia la acesta s-au constatat un șir de defecțiuni exterioare (f.d. 37 - 42, vol. I); - informația prezentată de către Serviciul Hidrometeorologic de Stat (f.d. 58-59, vol. I); - raportul de expertiză medico-legală nr. 172, din 25.12.2010 (f. d. 64-65, vol. I); - raportul de expertiză medico-legală nr. 11D, din 27.01.2011 (f.d. 83, vol. I); - procesul-verbal de efectuare a experimentului din 28.02.2011 (f.d. 44, vol. I); - procesul-verbal de efectuare a experimentului din 25.03.2011 (f.d. 177-181, vol. I); - raportul de expertiză auto-tehnică nr. 778, din 31.05.2011 (f.d. 196-199, vol. I); - procesul-verbal de efectuare a experimentului din 26.10.2011 (f.d. 43, vol. II); - raportul de expertiză traseologică de transport nr. 2695, din 15.12.2011 (f.d. 51-60, vol. II).

Astfel, se constată că în cauză s-au stabilit toate elementele componente ale infracțiunii, inclusiv vinovăția inculpatului, după cum rezultă din decizia instanței de apel, care s-a pronunțat asupra circumstanțelor de fapt și și-a motivat concluzia prin cumulul de probe pertinente, concludente și utile, administrate pe parcursul judecării cauzei și ulterior apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, în mod obiectiv.

Prin urmare, argumentele recurenților, precum că inculpatul nu s-ar face vinovat de producerea accidentului soldat cu decesul unei persoane, sînt neîntemeiate și contravin materialelor cauzei, iar nerecunoașterea vinovăției de către acesta nu echivalează cu achitarea lui, de vreme ce există probe pertinente și concludente care, în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, dovedesc cu certitudine vinovăția lui în săvârșirea infracțiunii imputate.

Totodată, Colegiul penal constată că recurentul critică modul de apreciere a probelor de către instanța de apel, considerînd-o ca necorespunzătoare circumstanțelor de fapt ale cauzei, însă aceste argumente nu pot fi reținute deoarece, conform art. 101 alin. (2) Cod de procedură penală, la faza judecării cauzei instanța de judecată apreciază probele conform propriei convingeri formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

Astfel, toate probele administrate au primit o apreciere la justa lor valoare, concluziile privind vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate rezultă din circumstanțele de fapt stabilite în cauză, iar motivele aduse de recurenți, precum că instanța nu a dat o apreciere cuvenită probelor din dosar, țin de starea de fapt a cauzei și nu sînt prevăzute ca temei pentru recurs în art. 427 Cod de procedură penală.

Decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea apelurilor declarate, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

Potrivit recursului, se constată că, de fapt, recurenții nu sunt de acord cu faptul că instanța după o sentință de achitare și-a întemeiat soluția de condamnare pe probe care nu au fost cercetate și consemnate în procesul-verbal al ședinței de judecată, nefiind date citirii procesele-verbale de audiere a *martorilor oculari*, care nu au fost audiați în instanța de apel, ceea ce contravine prevederilor art. 415 alin. (2¹) Cod de procedură penală, cît și practicii CtEDO. În acest sens, instanța de recurs reține că aceste prevederi au fost respectate întocmai de către instanța de apel, deoarece din norma enunțată rezultă că "*instanța de apel nu este în drept să pronunțe o hotărîre de condamnare fără audierea învinuitului prezent, precum și a martorilor acuzării solicitați de părți*". Însă, din procesul-verbal al ședinței de judecată, instanța, verificînd dacă părțile prezente la proces au careva cereri și demersuri și trecînd nemijlocit la verificarea probelor, nici inculpatul și nici avocatul acestuia nu au înaintat careva demersuri în sensul dat. Mai mult, la solicitarea procurorului au fost date citirii și consemnate în procesul-verbal al ședinței de judecată declarațiile martorilor oculari: *Gore Iv., Rotari V., Toderica Ed., Lupașcu S. și Ionița V.*, la care fac trimitere recurenții (f.d. 156, vol. IV), prin urmare, în speță nu sunt incidente precedentele CtEDO (*cauzele Popovici vs. Moldova din 27.11.2007, Dănăilă vs. România din 08.03.2007 și Mischie vs. România din 16.09.2014*), invocate de recurenții, or acestea au avut ca obiect de discuție alte circumstanțe decît cele existente în prezenta cauză.

Totodată, instanța de recurs menționează că, conform procesului-verbal al ședinței instanței de apel, atît partea apărării, cît și inculpatul, în conformitate cu prevederile art. 24 alin. (4) Cod de procedură penală, și-au ales poziția, modul și mijloacele de susținere a ei de sine stătător, fiind independenți de instanță, însă nu au solicitat cercetarea suplimentară a probelor, inclusiv audierea martorilor sau prezentarea altor probe, iar neconsemnarea în conținutul deciziei contestate a declarațiilor martorilor oculari și conținutului procesului-verbal al experimentului din 28.02.2011 (f.d. 44, vol. I), nu este în stare să răstoarne situația de fapt stabilită de

către instanța de apel, de vreme ce vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii imputate a fost confirmată prin cumulul de probe administrate de partea acuzării și care au fost descrise supra.

Revenind la conținutul recursului declarat de inculpat și avocatul acestuia, instanța de recurs va respinge ca neîntemeiate argumentele recurenților precum că, potrivit probelor apărării automobilul de marca/model "MERCEDES BENZ E200", nu a staționat pe acostament, dar a încetinit viteza pentru a efectua manevra de întoarcere, astfel încălcarea prevederilor art. 69 lit. g) nu și-a găsit confirmarea și accidentul s-a produs ca urmare a ieșirii pe contrasens automobilului de marca/model "AUDI Q7", or potrivit raportului de expertiză auto-tehnică nr. 778, din 31.05.2011, dacă șoferul automobilului de marca/model "MERCEDES BENZ E200", din momentul începerii manevrei de întoarcere și pînă la momentul tamponării a cheltuit (a avut nevoie) de 1,7 secunde, atunci reieșind din datele inițiale indicate în ordonanța de numire a expertizei, în momentul începerii de către șoferul automobilului de marca/model "MERCEDES BENZ E200", a manevrei de întoarcere șoferul automobilului de marca/model "AUDI Q7", nu a avut posibilitatea tehnică să evite tamponarea cu automobilul de marca/model "MERCEDES BENZ E200", aplicînd frînarea (f.d. 199, vol. I).

Totodată potrivit raportului de expertiză traseologică de transport nr. 2695, din 15.12.2011, în momentul inițial al tamponării a automobilelor de marca/model "AUDI Q7" și "MERCEDES BENZ E200", acestea s-au aflat sub un unghi de aproximativ 90° unul față de altul. Reieșind din caracterul și direcția deformărilor automobilului de marca/model "MERCEDES BENZ E200", precum și direcția deformărilor la automobilul de marca/model "AUDI Q7", în momentul tamponării automobilul de marca/model "MERCEDES BENZ E200", se afla în mișcare, deplasîndu-se din dreapta spre stînga, față de automobilul de marca/model "AUDI Q7", adică înainte pe direcția sa de deplasare (f.d. 55, vol. II).

La fel, cele menționate mai sus confirmă veridicitatea declarațiilor părții vătămate Railean E. și martorilor Railean S. și Railean M., care au relatat că, automobilul de marca/model "MERCEDES BENZ E200", a început brusc a face manevra de întoarcere la 180°, chiar în fața automobilului lor și la momentul tamponării se afla în mișcare perpendicular traseului. Temei de a da anumite aprecieri critice acestor declarații Colegiul penal nu are, or aceștia au depus depoziții sub jurămînt, fiind avertizați de răspundere penală în conformitate cu prevederile art. 312 - 313 Cod penal.

În continuare, instanța de recurs va respinge ca neîntemeiat argumentul apărării precum că, partea vătămată Iepure A. și martorul Lupașcu A. în cadrul ședinței de judecată au relatat că în momentul impactului automobilul de marca/model "MERCEDES BENZ E200", nu se afla în mișcare, or acestea vin în contradicție esențială cu datele obiective stabilite atît în cadrul urmăririi penale, cît și în cadrul cercetării judecătorești și au fost făcute cu scop de a-l dezvinovăți pe inculpat.

Prin urmare, cele menționate supra confirmă că, inculpatul Iepure V. a încălcat prevederile pct. 39. 1), 40. 1), 69. lit. g) al Regulamentului circulației rutiere, or contrar acestora a început efectuarea manevrei de întoarcere la 180° în direcție opusă, intersectînd marcajul rutier longitudinal - linia îngustă continuă, încălcarea căreia este interzisă prin prevederile aceluiași Regulament.

Potrivit materialelor cauzei, prin ordonanța procurorului din 17.12.2011, Railean E. a fost scoasă de sub urmărirea penală din motivul lipsei în acțiunile ei a elementelor constitutive ale infracțiunii. La 16.01.2012, avocatul Matusenco I. în numele inculpatului Iepure V. a înaintat plîngere împotriva ordonanței menționate în ordinea prevăzută de art. 299¹ Cod de procedură penală. Prin ordonanța procurorului din 23.01.2012, plîngerea respectivă a fost respinsă ca fiind lipsită de temei. Ulterior, prin încheierea judecătorului instrucție al Judecătoriei Bălți din 20.02.2012, plîngerea declarată de către avocatul Matusenco I. în numele inculpatului Iepure V., împotriva acțiunilor organului de urmărire penală, în ordinea prevăzută de art. 313 Cod de procedură penală, a fost respinsă ca neîntemeiată. În continuare, încheierea judecătorului de instrucție nu a fost contestată de către partea apărării în ordinea prevăzută la art. 313 alin. (6) Cod de procedură penală, rămînînd irevocabilă, astfel de către instanța de recurs nu poate fi reținut ca întemeiat argumentul recurenților precum că, inițial inculpatul a fost recunoscut ca "parte vătămată", iar Răilean E. ca "bănuită", iar ulterior recunoscută și în calitate de "învinuită", însă printr-un mod ilegal, a fost scoasă de sub urmărirea penală.

În opinia Colegiului penal, instanța de apel just a constatat împrejurările cauzei care relevă concludent și cert că accidentul rutier constituie o consecință cauzală a încălcării de către inculpat a prevederilor pct. 39. 1), 40. 1), 69. lit. g) al Regulamentului circulației rutiere, care au provocat decesul persoanei. Prin urmare, în cauză semnele faptei prejudiciabile coincid cu semnele componenței de infracțiune prevăzute de norma juridico-penală, ceea ce respinge afirmația recurenților, precum că fapta reținută în seama lui Iepure V. poartă un caracter nedefinit și incert, acesta fiind condamnat pentru careva acțiuni neîncadrate în normele materiale concrete, fapt ce echivalează, în opinia lor, cu o învinuire abstractă, actul de învinuire este în corespundere cu prevederile art. 281 Cod de procedură penală.

Reținînd cele relatate, Colegiul constată că criticile invocate de recurent nu pot fi reținute ca încălcare a prevederilor art. 6 al CoEDO, precum că inculpatului i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil, pe motiv că hotărîrea instanței nu a fost motivată din punct de vedere al legalității și temeinicii acesteia, deoarece instanța de apel, respectînd prevederile art. 414 alin. (2) Cod de procedură penală, a examinat cauza penală fără careva abateri de la normele materiale și procedurale, corect apreciînd circumstanțele de fapt și de drept sub toate aspectele, argumentîndu-și detaliat hotărîrea, care cuprinde motivele ce au stat la baza soluției adoptate, încadrînd corect acțiunile inculpatului, concluzie ce este susținută și de instanța de recurs.

Astfel, că temeieri de a interveni în hotărîrea judecătorească în partea încadrării juridice a faptei inculpatului nu s-au stabilit.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că recursul inculpatului Iepure V. și avocatului acestuia Banaru V. urmează a fi respins ca inadmisibil.

7.2. Cu referire la recursul declarat de procuror.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile cînd instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

În esență, partea acuzării critică decizia instanței de apel privitor la aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, din considerentul că concluzia instanței de apel în această parte este pripită, neconformă scopului legii penale, principiului individualizării răspunderii penale și pedepsei penale.

La fel, recurentul menționează că, atît pe parcursul urmăririi penale, cît și în instanțele de judecată, inculpatul a avut un comportament disprețuitor și batjocoritor în privința părților vătămăte, negînd comitere infracțiunii și, din contra, a învinuit-o nefondat Răilean E. de comiterea acesteia.

Analizînd hotărîrea contestată sub aspectul menționat, în raport cu circumstanțele cauzei, în prezenta speță, Colegiul lărgit consideră că, soluția instanței de apel în partea individualizării executării pedepsei stabilite lui Iepure V., este neîntemeiată, iar instanța nu a ținut cont în deplină măsură de scopul pedepsei, prevăzute în dispoziția art. 61 Cod penal, de prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni atît din partea inculpatului cît și a altor persoane, astfel nejustificat a aplicat prevederile art. 90 Cod penal.

Așadar, la stabilirea pedepsei pentru săvîrșirea unei infracțiuni, instanța de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit opera de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, avînd deplină libertate de acțiune în vederea realizării acestei operațiuni.

Stabilirea duratei ori a cuantumului pedepsei de către instanța de judecată, într-un caz concret, se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvîrșite și cu periculozitatea infractorului. În același timp, instanța este în drept de a aplica și prevederile Părții Generale a Codului penal, inclusiv și ale art. 90 Cod penal, în cazul în care nu sunt careva impedimente.

Categoria și termenul pedepsei ce urmează a fi stabilit este în dependență de circumstanțele atenuante și agravante, prevăzute de art. 76-77 Cod penal, precum și efectele acestora prescrise în art. 78 Cod penal.

În speță, sancțiunea normei penale în baza căreia inculpatul a fost condamnat (art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal), prevede pedeapsa închisorii de la 3 la 7 ani cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de pînă la 4 ani, iar în conformitate cu prevederile art. 16 alin. (4) Cod penal, se consideră *infracțiune gravă*.

Din conținutul deciziei instanței de apel, la capitolul stabilirii pedepsei inculpatului, instanța a menționat că la numirea acesteia a ținut cont de personalitatea inculpatului și gravitatea faptei comise, stabilindu-i pedeapsa - 3 ani închisoare, iar în temeiul art. 90 Cod penal a dispus suspendarea executării acesteia pe un termen de probă de 2 ani.

La acest capitol, Colegiul lărgit ține să menționeze, că deși legea nu îngrădește libertatea instanței de judecată de a-și forma convingerea cu privire la posibilitatea făptuitorului de a se îndrepta fără executarea efectivă a pedepsei, ea (legea) obligă instanța să-și motiveze hotărârea de suspendare condiționată a executării pedepsei, indicând precis acele motive pe care s-a întemeiat convingerea ei.

Analizând sub acest aspect textul deciziei contestate, Colegiul penal constată, că instanța de apel nu și-a argumentat în general concluzia la acest capitol, menționând doar că, *"(...) inculpatul poate fi corectat fără a fi privat de libertate, suspendând condiționat pedeapsa închisorii pe un termen de probă, pedeapsă ce va corecta vinovatul și va asigura scopurile pedepsei, impedimente legale în acest sens nu sunt. Concluzia dată rezultă și din aceea că însăși inculpatul a suferit vătămări în urma accidentului rutier, instanța ține cont și de atitudinea părților vătămate față de inculpat, care nu solicită pedepsirea inculpatului Iepure cu închisoare"*.

Prin urmare, Colegiul conchide că instanța de apel a fost în drept să rețină circumstanțele menționate ca circumstanțe atenuante, care au permis acesteia de a stabili lui Iepure V. pedeapsa sub formă de închisoare la limita minimă prevăzută de sancțiunea art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal.

Referitor la concluzia instanței de apel privind posibilitatea aplicării față de inculpat a prevederilor art. 90 Cod penal, Colegiul penal lărgit consideră această concluzie neîntemeiată, în raport cu gravitatea infracțiunii și absolut neargumentată.

Colegiul menționează că aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal - suspendarea condiționată a executării pedepsei nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă ci o măsură oferită persoanei prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ea este un incident în viața acesteia.

Suspendarea condiționată a executării pedepsei este o măsură de politică penală bazată pe încrederea în posibilitatea reeducării condamnatului pe durata suspendării pedepsei. Sarcina instituției *suspendării executării pedepsei* este să ducă la realizarea scopului pedepsei, fără ca aceasta să fie executată real, înlăturând astfel neajunsurile pe care le atrage după sine privațiunea de libertate și anume: contactul cu alți infractori care pot să antreneze în continuare pe calea infracțiunii, îndepărtarea inculpatului de familie și de modul de viață obișnuit etc.

În literatura juridică, suspendarea condiționată a executării pedepsei este expusă ca o măsură ce constă – în dispoziția luată de instanța de judecată prin însăși hotărârea de condamnare, de a o suspenda pe o anumită durată și în anumite condiții executarea pedepsei pronunțate.

Rezultatul principal al aplicării pedepsei constă în aceea că deși pedeapsa este definitiv aplicată, aceasta nu este pusă în executare, astfel că instituția suspendării

condiționate a pedepsei ține de condițiile de executare a pedepsei închisorii deja stabilite de către instanța de judecată pe întregul termen de încercare.

Altfel spus, executarea pedepsei devine condiționată de conduita condamnatului, iar în caz de nerespectare a condițiilor, ea poate fi revocată.

În cadrul instituției suspendării condiționate a executării pedepsei instanța după ce realizează individualizarea pedepsei prin determinarea concretă a acesteia în baza criteriilor generale de individualizare, completează acest rezultat printr-un act de individualizare a executării pedepsei.

Suspendarea condiționată este o măsură de individualizare a executării pedepsei numită de către instanța de judecată prin hotărîre de condamnare de a se suspenda pe o perioadă anumită durată de timp executarea pedepsei aplicate, dacă sunt îndeplinite anumite condiții.

Astfel, urmează a fi delimitată noțiunea de *individualizare a pedepsei* de cea de *individualizare a executării pedepsei*.

În această ordine de idei, suspendarea condiționată a executării pedepsei se dovedește a fi o problemă privind executarea pedepsei, dat fiind faptul că obiectul suspendării este executarea pedepsei. Se suspendă executarea pedepsei și nu aplicarea acesteia.

Condițiile pentru acordarea suspendării condiționate a executării pedepsei sunt prevăzute în art. 90 Cod penal, care se împart în condiții obiective și subiective, primele referindu-se la condamnare, iar celelalte la persoana condamnatului. Îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege, nu atrage obligativitatea aplicării instituției, ci acordarea ei rămîne la opinia instanței de judecată, totodată, această normă poate fi aplicată sau exclusă la orice etapă a procesului penal, întru înlăturarea erorii admise la etapa anterioară.

Reieșind din argumentele enunțate, Colegiul penal consideră că excluderea prevederilor art. 90 Cod penal, în raport cu soluția prevăzută la art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, nu poate fi considerată o agravare a situației inculpatului Iepure V., deoarece nu s-a efectuat o altă reîncadrare a faptei în sensul agravării și nici nu s-a dat o altă individualizare a termenului pedepsei stabilite în același sens.

Mai mult, în speță inculpatul Iepure V. a fost condamnat pentru comiterea unei *infracțiune grave*, în rezultatul comiterii căreia Vîlcu I. a decedat pe loc și pe parcursul urmăririi penale, cît și în instanțele de judecată, inculpatul a avut un comportament negativ față de partea vătămată Railean E. și succesorul părții vătămate Vîlcu A., nu a contribuit material la înmormîntarea defunctului, negînd comitere infracțiunii și, a învinuit-o nefondat pe partea vătămate Răilean E. de comiterea acesteia.

Instanța de recurs consideră că, în speță instanța de apel nu a respectat cerințele de motivare referitor la procedura executării pedepsei de către inculpatul Iepure V., ceea ce denotă ineficiența condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Din considerentele expuse, Colegiul lărgit conchide că, recursul declarat de acuzatorul de stat urmează a fi admis, casată parțial hotărîrea instanței de apel în partea stabilirii pedepsei inculpatului Iepure V., cu excluderea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal.

8. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 1), 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de inculpatul Iepure Vitalie și avocatul acestuia Banaru Vadim, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 22 octombrie 2015.

Admite recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Formusatii Andrei, casează parțial decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 22 octombrie 2015, în cauza penală în privința lui *Iepure Vitalie Anatolie* în latura penală, rejudecă cauza și pronunță o nouă hotărîre, conform căreia exclude aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Iepure Vitalie Anatolie se consideră condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, la 3 (trei) ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 (doi) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis.

Termenul de executare a pedepsei lui *Iepure Vitalie Anatolie* urmează a fi calculat din momentul reținerii acestuia.

În rest, celelalte dispoziții ale hotărîrii contestate se mențin.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 30 iunie 2016.

Președinte
Judecătorii

Petru Ursache
Constantin Alerguș
Vladimir Timofti
Ghenadie Nicolaev
Petru Moraru